

més que una conjectura de Hübner (erudit ignorant de la filologia romànica) i és a base d'això que hom ha atribuït a *Guissona* la situació d'aquesta tribu.

Però Plini només diu que els *Gessoriens* es trobaven en el *Conventus Tarraconensis*, regió amplíssima, que no sols comprenia els *ausetani*, els *gerundenses* i els *ceretani*, ben coneguts, del Princ., sinó també els llunyans *Edetani* (val. central i merid.); *baeculonenses* d'Aragó endins; i altres: *Teari*, *Aquicaldenses*.

Ga. Bellido, savi crític, en la seva traducció els identifica tots i posa els *Aesonenses* a *Aeso* corroborant, com ben assegurada per les inscripcions, la identificació d'*Aeso* amb *Isona*. Veg. aquest article, on insistiré amb més proves: que encara reforcen la identificació amb *Isona*, la inconnexió entre els dos noms i la desorientació que hi han patit els erudits confusionaris; quant als **jessonenses* (o *gessorienses*), ell s'absté de dir-hi res, ço que hem d'entendre com desaprovació de llur pretesa col·locació a Guissona, i de l'esceptisme que mereix l'esmena de la forma de Plini.

L'única peça de convicció que hom exhibeix, és que s'han trobat monedes on figuraria en lletres ibèriques (Z. Rocafort). Els iberistes no estan d'acord sobre l'equivalència d'aquests signes, que Botet i Sisó (en l'obra més crítica i autoritzada, *Les Monedes Catalanes*, vol. I p. LXIV) reproduïx i interpreta com IEXE; altres com IESH (Othmer, *BABL* VI, 343); altres com IEXO (Delgado); altres EXE o EXO (Z. Rocafort, *GGC*). Com diu Botet, Heiss, en el seu bàsic tractat, no els admet localització i no parla per res de Guissona: la idea era de Delgado, basada en el fet que *Gesonenses* i *Iessonenses* serien pobles diferents; i per això els *Iessonenses* «haviem de ser a Guissona» (!), però limitant-se a dir que és «opinió valguda» que *Iesso* sigui l'actual *Guissona*.

Hübner mateix posa *Ieso* a la Jacetània, i això és el territori d'*Isona*, no pas el de Guissona!; doncs, seria ilergeta o màxim lacetana. En fi les monedes no ens diuen on han estat encunyades; de cap manera no és segur que sigui en el lloc on les van trobar, però precisament consta que algunes d'aquestes s'han trobat a Tarragona, i altres a Badalona (Z. Rocafort); que alguna es trobés prop de Guissona només sembla dir-ho Delgado amb redacció molt ambigua. En conclusió la prova de la monederia tampoc té cap base crítica ni seriosa.

¹ D'altres encara amb el nom àrab o mossàrab, respectat pels catalans que ho capturen: *Almenara*, *Mascançà*; veg. arts. infra; *Faneca* (< àr. *al-fanāk* 'el falcó'); les traduccions catalanes *L'Astor* i *Montfalcó*: són sengles poblats i antigues torres, bastant prop al S. i E. de Guissona. — ² El que hi ha és un poc freqüent *wiso* de l'arrel *wis-* (Först., 1622), però aquest hauria donat *Guisó(na)*, amb *s* sonora, com ha donat el NP modern *Weise*. — ³ És un dir gratuït, ambigu i paralògic el de Font Rius: «Guissona documentada como poblado prehistórico»: el mot «prehistórico» significa 'sense documents' o no significa res!: expressió absurda al·lu-

siva a les excavacions de l'arqueòleg Colominas. És clar que essent un poblament prehistòric s'ignora «secundum definitionem» quin nom pogués tenir. També les publicadores pòstumes de la *Iberische Landeskunde* III, *Tarraconensis* de Tovar, accepten la identificació d'una llegenda monetar en lletres ibèriques amb Guissona, a base de les excavacions de l'arqueòleg Josep Colominas explicades en la revista *Ampurias de l'Almagro* III, 151, 35-38, però sense que Tovar intenti cap prova pròpia. Repetició del paralògisme! — ⁴ Perquè «en el seu terme han aparegut inscrs. dels temps romans». Però és clar que d'inscripcions se'n troben a moltíssims llocs, i si no hi ha noms que ho comprovin no vol dir que hi hagués cap població important; i, encara menys, que aquesta dugués un nom connex amb el nom actual. — ⁵ Darrerament també n'han parlat *La Monederia Hispànica*, Md. 1926, II, 60, sense aportar res de nou; i J. Untermann, *Sprachräume* (p. 23) (obra molt atacable, que es limita a acceptar l'«opinió valguda»).

GUIT

La Font d'En Guit, en el terme d'Arboçols (Conflent) (xxvii, 366.5).

Solà del Guit, partida del terme de Montcortès de Pallars (Pallars Sobirà) (xxxvii, 114.13).

Mas d'En Guitaire, partida del terme de Montoriol (Rosselló) (xxvii, 60.16).

El Guitó, partida del terme de Suera (Pna. Cast.) (xxix, 177.23).

Cal Guitó, a Llobera de Solsonès (xlvi, 98.19).

ETIM. De l'adjectiu *guit* 'bèstia que tira coces', figuradament 'home bròfec, rude', per a l'etimologia del qual veg. *DECat* IV, 745a40-b16.

Es pensava a relacionar amb el cast. dial. *guita* 'cordill, llibant', no estrany al valencià (*DECH* III, 277a34 ss.), possible si aquest vingués de l'àr. *ḡaiṭ* (del qual s'ha trobat una variant *ḡiṭ*) però això és molt incert: veg. el *DECH*. Així i tot, fóra prudent identificar-ho amb el derivat de *guit*. J. F. C.

GUITARRA

Nom d'una partida antiga del terme de Tordera (Maresme), documentada l'any 1183: *et in Guitarra .i. campum terre cum duas fexas* (*Cart. Roca-rossa*, doc. 81, p. 167).

Erm de Guitarra (NP?), partida del terme de Benillup (Cocentaina) (xxxiv, 15.15).

Collet de l'Anguitarra, partida del terme de Benafigs (Alcalatén) (xxix, 84.1).

Lloma del Guitarró, partida del terme de Benigembla (Mq. de Dénia) (xxxiv, 165.24).

ETIM. Del nom de l'instrument musical, per comparació de les seves cordes amb uns caires de muntanya rocosa (cf. *DECat* IV, 744a45-b42). *Anguitarra*